

120.

D e k r e t

z dnia 18 lutego 1922 r.

O wywłaszczeniu gruntów na rzecz kolei państwowych przy stacji Zagożdżon.

Na mocy art. 1, 2 i 20 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o przymusowym wywłaszczeniu na użytek dróg żelaznych i innych dróg komunikacyjnych lądowych i wodnych oraz wszelkich urządzeń użyteczności publicznej (Dz. P. P. P. № 14, poz. 162) i w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1922 r. stanowią co następuje:

§ 1. Na potrzeby kolei państwowych ulegają przymusowemu wywłaszczeniu grunty o łącznym obszarze 2221 metrów kw., należące do Piotra i Pawła Warcholów, położone we wsi Zagożdżon, gminy Jedlnia, powiatu Kozienickiego, przy stacji Zagożdżon szlaku kolejowego Radom-Dęblin.

§ 2. Rzeczne grunty ulegają natychmiastowemu zajęciu po dokonaniu opisu.

Naczelnik Państwa:

*J. Piłsudski*Prezydent Ministrów: *Antoni Ponikowski*Minister Kolei Żelaznych: w z. *J. Eberhardt*

121.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 9 lutego 1922 r.

w sprawie zmiany § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 1921 r. o utworzeniu Państwowego Komitetu Radjotechnicznego.

Na zasadzie art. 13 i 15 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych z dnia 3 stycznia 1918 roku (Dz. P. K. P. № 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. W paragrafie 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 1921 r. o utworzeniu Państwowego Komitetu Radjotechnicznego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 477) słowa: „po dwóch przedstawicieli Ministerstwa Poczt i Telegrafów, oraz Ministerstwa Spraw Wojskowych” zastępuje się słowami: „trzech przedstawicieli Ministerstwa Poczt i Telegrafów, trzech przedstawicieli Ministerstwa Spraw Wojskowych, z których jeden przedstawiciel Marynarki Wojennej”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Antoni Ponikowski*Minister Poczt i Telegrafów: *Stesłowicz*Minister Spraw Wojskowych: *Sosnkowski*

122

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 20 lutego 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu o opiece nad zabytkami sztuki i kultury na obszar b. dzielnicy pruskiej.

Na podstawie art. 8 i 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 75 poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1.

Na obszar b. dzielnicy pruskiej rozciąga się moc obowiązująca dekretu Rady Regencyjnej z dnia 31 października 1918 r. o opiece nad zabytkami sztuki i kultury (Dz. P. P. P. № 16 poz. 36) o brzmieniu następującem:

„Zasady ogólne.

Art. 1. Wszelkie zabytki kultury i sztuki, znajdujące się w granicach Państwa Polskiego, wpisane do inwentarza zabytków sztuki i kultury, podlegają opiece prawa.

Należące do Państwa Polskiego lub do jego obywateli lub do instytucji polskich zabytki sztuki i kultury, znajdujące się za granicą, mogą być przedmiotem szczególnych środków ochrony ze strony władzy państwowej polskiej oraz umów międzynarodowych, stosownie do osobnych w tej mierze postanowień.

Art. 2. Opieka nad zabytkami sztuki i kultury należy do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 3. Czynności związane z opieką nad zabytkami sztuki i kultury sprawują konserwatorzy zabytków sztuki i kultury, mianowani przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Ilość i granica okręgów oraz siedziby i etaty konserwatorów określone będą osobnym rozporządzeniem ministerjalnem.

Art. 4. Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przysługuje prawo wydawania w zakresie niniejszej ustawy zarządzeń, dotyczących się tak organizacji urzędu konserwatorskiego, jak również wogóle opieki nad zabytkami sztuki i kultury.

Art. 5. Z ramienia i pod kierunkiem Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego prowadzony będzie inwentarz zabytków sztuki i kultury, znajdujących się w granicach Państwa Polskiego.

Art. 6. Właściwe organy rządowe mają prawo badania przedmiotów, będących w posiadaniu osób tak fizycznych jak i prawnych, a to w celu ustalenia wartości zabytkowej i zakwalifikowania poszczególnego przedmiotu do inwentarza zabytków sztuki i kultury.